

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

44 A 22/2012-23

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou v právní věci žalobce: **O. M.**, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Křižíkova 8, 186 31 Praha 8, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 15. 6. 2012, čj. KRPS-104641/ČJ-2012-010022,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou u Městského soudu v Praze domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15. 6. 2012, čj. KRPS-104641/ČJ-2012-010022, kterým bylo rozhodnuto, že podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) se žalobci prodlužuje o 60 dnů

doba zajištění za účelem správního vyhoštění, stanovená rozhodnutím žalované ze dne 22. 3. 2012, čj. KRPS-104641/ČJ-2012-010022.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2012, čj. 2 A 43/2012 – 17, byla žaloba postoupena místně příslušnému Krajskému soudu v Praze, jemuž byla doručena dne 29. 8. 2012.

Žalobce namítá, nedostatečnou reflexi aktuálního skutkového stavu, kdy žalovaný pouze rekapituluje původní skutkový stav, aniž by se zabýval stavem aktuálním. Z rozhodnutí proto není jasné, jaké kroky žalovaný činil za účelem zjištění, zda trvají důvody zajištění, a zda aktuální skutkový stav je vůbec sto prodlužování zajištění podložit. Dále žalobce postrádá posouzení realizovatelnosti výkonu samotného zajištění. Tato úvaha je nezbytná tím spíše při prodlužování zajištění, „*neboť samotný fakt, že se v původně stanovené době nepodařilo správní vyhoštění vykonat, signalizuje problematičnost výkonu správního vyhoštění a nastoluje otázku vlastní realizovatelnosti správního vyhoštění*“ (citován rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 8. 2011, čj. 3 A 168/2011-19). Jestliže z rozhodnutí žalovaného není zřejmé, zda a jaké kroky žalovaný činí za účelem realizace správního vyhoštění, lze důvodně předpokládat, že účel zajištění (tj. realizace správního vyhoštění) není naplňován. Zajištění je proto nezákonné, respektive odporující článku 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Žalobce rozhodnutí žalovaného rovněž vytýká nedostatečné zvážení možnosti uložení mírnějších donucovacích prostředků. I zde žalovaný vychází ze skutkového stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí o zajištění, tj. že žalobce nezná přesnou adresu svého místa pobytu. Nic však žalovanému nebrání v tom, aby činil kroky ze zjištění místa pobytu žalobce, neboť existence takového místa by měla vést žalovaného k tomu, aby věnoval pozornost možnosti uložení mírnějších donucovacích prostředků. Žalovaný je navíc zcela srozuměn s rodinným životem žalobce, neboť jeho manžela vypovídala v řízení o správním vyhoštění jako svědek. Nedostatečně odůvodněna je doba, o kterou bylo zajištění prodlouženo. Zcela vágní konstatování žalovaného, že lze předpokládat vydání cestovního dokladu do několika měsíců neobstojí ve světle požadavků, které na odůvodnění správního rozhodnutí klade ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Naopak žalovaný by měl podrobně zdůvodnit, proč se domnívá, že cestovní doklad bude vydán právě v šedesáti dnech. Argumentace předpokládanou složitostí realizace výkonu rozhodnutí nestačí, pokud zároveň není jasně řečeno, v čem tato složitost spočívá. Žalobce shrnuje, že odůvodnění rozhodnutí je vadné jako celek, neboť v případě rozhodování o zbavení osobní svobody jedince se nelze spokojit s tím, aby odůvodnění rozhodnutí bylo tvořeno z převážné části rekapitulací předchozích rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že prodloužení doby zajištění bylo nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, která spočívá v zabezpečení náhradního cestovního dokladu prostřednictvím zastupitelského úřadu Mongolska. K námitce nedostatečné reflexe aktuálního skutkového stavu žalovaný uvedl, že v informačních systémech Policie České republiky prověřoval a zjistil, že trvají důvody zajištění, neboť žalobce opětovně hrubě pošíl zákon o pobytu cizinců. Od 24. 10. 2010 mařil výkon správního vyhoštění (uloženého rozhodnutím ze dne 24. 9. 2010), pobýval na území České republiky bez víza a bez cestovního dokladu a není zdravotně pojištěn. Žalovaný proto zkoumal, zda žalobce neohrozí výkon správního vyhoštění. Má přitom za to, že žalobce bude i nadále mařit a ztěžovat výkon správního vyhoštění. Ostatně i ze skutečnosti, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany, plyne, že žalobce i nadále hodlá pobývat na území České republiky. Rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce je vykonatelné, neboť žalobě proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany nebyl přiznán odkladný účinek. Žalovaný v informačních systémech prověřoval také rodinné vazby žalobce. Zjistil však rozpory. Žalobce uvedl, že má na území České republiky družku jménem Byambdolgor Lakhagva. Ta při výslechu uvedla, že je

manželkou žalobce, avšak v informačních systémech Policie České republiky i v žádostech o pobyt je uveden manžel s jiným jménem. Vedle toho v žádostech o pobyt na území České republiky ze dne 2. 4. 2008 a 13. 10. 2008 žalobce uvedl, že je svobodný, a to i přesto, že dle předložené kopie oddacího listu mají být manželé od 1. 5. 2007. I přes tyto rozpory žalovaný zohlednil přiměřenost dopadů rozhodnutí o prodloužení doby zajištění do rodinného života žalobce, uzavřel však, že s ohledem na neexistenci pevných vztahů, věk a zdravotní stav, nejde o zásah nepřiměřený. Pokud jde o otázku realizovatelnosti správního vyhoštění, vycházel žalovaný z toho, že žádost žalobce o udělení azylu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná a podané žalobě nebyl přiznán odkladný účinek. Příprava výkonu rozhodnutí pak spočívá již jen v zajištění náhradního cestovního dokladu. Žalovaný však nemůže s přesností určit, kdy bude tento doklad vydán, pouze předpokládá, že tomu tak bude v prodloužené době. K uložení mírnějších donucovacích prostředků žalovaný nepřistoupil proto, že trvala obava, že žalobce bude i nadále mařit a ztěžovat výkon správního vyhoštění, neboť tomu tak bylo již v minulosti.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Učinil tak, aniž by ve věci nařizoval ústní jednání, neboť oba účastníci ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) s takovým postupem soudu souhlasili.

Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně (§ 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců).

Při rozhodování o prodloužení doby zajištění je žalovaný povinen vycházet ze skutového stavu, který byl zjištěn ke dni jeho rozhodování. Některé skutkové okolnosti případu přitom budou stejné, jako tomu bylo na samém počátku zajištění cizince. Jiné skutkové okolnosti se naopak budou během času měnit a je povinností žalovaného na tyto změny reagovat. Ostatně policie je po celou dobu zajištění cizince povinna zkoumat, zda důvody zajištění trvají [§ 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců].

V posuzované věci je nepochybné, že důvodem žalobcova zajištění byla obava, že žalobce ohrozí výkon správního vyhoštění [§ 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Tato obava byla důvodná, neboť žalobce již v minulosti nerespektoval pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění. Místo aby dobrovolně odcestoval z území České republiky, zůstal zde nelegálně a pobýval zde takto více než jeden a půl roku. Tato obava logicky přetrvávala i v době rozhodování o prodloužení zajištění, neboť nebylo důvodu se domnívat, že by žalobce najednou změnil svůj postoj a území České republiky dobrovolně opustil. Správně v této souvislosti žalovaný poznamenává, že úmysl žalobce zůstat v České republice a nevrátit se do země původu dokládá jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal po svém zajištění. Je tedy nepochybné, že důvody zajištění trvaly i v době rozhodování o jeho prodloužení.

Žalovaný se též zabýval otázkou realizovatelnosti správního vyhoštění, které je účelem samotného zajištění. V prvé řadě reagoval v žalobou napadeném rozhodnutí na skutečnost, že žalobce v průběhu svého zajištění podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a konstatoval, že dne 27. 4. 2012 (*pozn. soudu: jde o den nabytí právní moci rozhodnutí ze dne 16. 4. 2012*) byla tato žádost zastavena (*pozn. soudu: správně zamítnuta*) jako zjevně nedůvodná, přičemž žalobce podal dle 7. 5. 2012 žalobu ke krajskému soudu, která však nemá odkladný účinek. Takto zjištěný skutkový stav, který vedle správního spisu potvrzuje i spis zdejšího soudu sp. zn. 48 Az 23/2012, přitom odůvodňoval závěr, že realizace výkonu správního vyhoštění je

možná. Podle § 119 odst. 6 písm. b) zákona o pobytu cizinců je totiž rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné po nabytí právní moci rozhodnutí, jímž se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná, jestliže marně uplynula lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo jestliže podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu) podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nemá odkladný účinek. Lze dodat, že návrh žalobce, aby jeho žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu byl přiznán odkladný účinek byl usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 2. 7. 2012, čj. 48 Az 23/2012-22, zamítnut.

Za daných okolností poslední skutečností, která bránila výkonu správního vyhoštění, byla neexistence platného cestovního dokladu. I k této okolnosti se žalovaný v rozhodnutí o prodloužení doby zajištění vyjádřil, a uvedl, že příprava výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění spočívá v zabezpečení náhradního cestovního dokladu cestou zastupitelského úřadu Mongolska, neboť žalobce tento doklad nemá. Žalovaný rovněž uvedl, že náhradní cestovní doklad dosud vydán nebyl, přičemž jeho vydání lze předpokládat do několika měsíců.

Je tedy zcela zjevné, jaké kroky žalovaný činí pro to, aby mohlo být vykonáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Náhradní doklad zajišťuje z toho důvodu, že jej žalobce neměl, ačkoli má povinnost jej mít. Žalobce tedy především sám přispěl k tomu, že bylo nezbytné přistoupit k jeho zajištění a současně že bylo nezbytné jeho zajištění prodloužit. Je současně zapotřebí vzít v potaz, že žalovaný nemá žádné možnosti, jak by mohl postup zastupitelského úřadu Mongolska urychlit. Zastupitelský úřad současně nemá žádné lhůty, v nichž je povinen cestovní doklad vydat. Žalovaný proto může ve svých úvahách vycházet toliko z vlastní zkušenosti o tom, jak dlouhou dobu vydání cestovního dokladu do té konkrétní země trvá. Uvedl-li žalovaný, že v daném případě lze vydání cestovního dokladu očekávat do několika měsíců a současně rozhodnutí prodloužil o 60 dnů, jde o úvahu logickou a akceptovatelnou. Jiné odůvodnění (preciznější a konkrétnější) v dané věci nelze od žalovaného považovat.

Je třeba si uvědomit, že rozhodnutí o zajištění cizince je rozhodnutím přijímaným správním orgánem v časové tísní, striktní lhůty jsou od 1. 1. 2011 stanoveny také pro soudní přezkum takového rozhodnutí a je zřejmé, že ani správní orgán, ani soud nemají v těchto řízeních prostor (a v případě určení prodloužované doby z důvodu čekání na náhradní doklad nemají objektivně ani schopnost) k podrobnějšímu odůvodnění dané otázky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, čj. 1 As 72/2011 – 75, dostupný na www.nssoud.cz). Proto nelze na rozhodnutí ve věci zajištění cizince (potažmo jeho prodloužení) striktně klást požadavky obvykle kladené na kvalitu odůvodnění jiných správních rozhodnutí. I když je tedy odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k určení doby prodloužení zajištění stručné, z pohledu soudu ob stojí.

Neobstojí ani námitka, že žalovaný nedostatečně zvážil možnost uložení mírnějších donucovacích prostředků. Žalovaný uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců nepovažoval za dostatečné z důvodu, že do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení žalobce uvedl, že nezná přesnou adresu pobytu. Tuto skutečnost obsah protokolu potvrzuje, neboť žalobce uvedl, že bydlí v Dolních Karlovicích na ulici Bechovní 4, což ale neví přesně. Jestliže jednou z podmínek pro uložení zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území je povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií, přičemž cizinec si není jistý přesnou adresou svého dosavadního pobytu, je jasné, že nelze mít důvěru v to, že cizinec uvedenou podmínku splní. Za takové situace jsou další úvahy téměř nadbytečné, byť v souzené věci by se jistě nabízela úvaha o tom, zda na dané adrese skutečně žalobce bydlí. Není totiž vůbec jisté, že

žena, se kterou tam dle svého tvrzení žije a která má být jeho manželkou, jí skutečně je. Žalovaný, sice za účelem posouzení zásahu zajištění do soukromého a rodinného života, tuto okolnost důkladně ověřoval a shledal zásadní rozpory, byť nakonec možnost vztahu nevyloučil. Žalobce má sice pravdu, že žalovanému nic nebrání v tom, aby činil kroky ke zjištění adresy žalobce, pomíjí však, že je to především on, který má usilovat o to, aby rozptýlil pochybnosti žalovaného.

Žalovaný rovněž dostatečně zdůraznil, že žalobce již v minulosti nerespektoval pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění. Místo aby dobrovolně odcestoval z území České republiky, zůstal zde nelegálně a pobýval zde takto od 24. 10. 2010 až do svého zajištění dne 22. 3. 2012. Žalobce si musí uvědomit, že právě to, jak účastník přistupoval ke svým povinnostem plynoucím ze zákona o pobytu cizinců v minulosti, vypovídá poměrně spolehlivě o tom, jaký je jeho postoj k právnímu řádu České republiky a k veřejnému pořádku jím založenému. Žalobce svým chováním dal dostatečně najevo, že povinnosti, které mu ukládá zákon, jsou mu lhostejné, že nedůvěřuje orgánům České republiky a že s nimi nehodlá dobrovolně spolupracovat. Takové jednání rozhodně nemůže být polehčující okolností při úvaze o možnosti uložení mírnějších donucovacích prostředků, spíše naopak.

Žalobce se svými námitkami neuspěl, a jelikož soud nezjistil ani jiné vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalobci, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 31. srpna 2012

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 31. 8. 2012 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost:

Alena Lébllová